

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 14. Deus suum in nos amorem testatur, cùm nobis adversa submittit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

October.

Inquire in Confessiones tuas, in quibus te non nisi de peccatis levioribus accusas, ut videas, an polliceri tibi possis, te sincerum dolorem habere.

Non permanebit spiritus meus in homine, quia caro est. Gen. 6. 3.

Nescit tarda molimina Spiritus Sancti gratia. Ambros.

DIES XIV.

Deus Suum Nobis Amorem testatur, cum nobis adversa submittit.

I.

DEus suum in nos amorem testatum facere melius non potest, quam res adversas nobis immittendo; idcirco, quod eæ nobis cogitationes de salute nostra suggerant. Quemadmodum prosperitas, & voluptates efficiunt, ut salutis obliti eandem negligamus, sic calamitates, & ærumnæ nos compellunt, ut de ea cogitemus. Si mundus ridet, nobisque blanditur, tunc eum amamus, ei nos addicimus, ejus bonis, & delicijs, quæ nobis affert, fascinari nos patimur. An non homo suis bonis penitus immersus, delicijs suis innatans, salutem, Deumque suum, & unà seipsum obli-

oblivioni dat? at ubi calamitas ingruit, ubi mundus nos persequitur, quum eum amare, quum ejus bonis affici, animumque ejus affigere possumus, cum illorum vanitatem experientia ipsa nobis demonstret? cor nostrum vivere non potest, quin aliquid amet. Itaque si mundo amplius non afficimur, probe dispositi sumus, ut ad Deum revertamur. Ut primum liberi sumus curam alicujus fortunæ, cui fideri amplius non possumus, probe dispositi sumus ad cogitandum de salute nostra. David quantumcunque Sanctus grandem ferre prosperitatem haud potuit, gravia peccata perpetravit, quia nimium evasit felix. Verum sicut prosperitas ipsum prostravit, ita calamitas eum erexit: *Conversus sum, inquit, in ærumna mea, dum configitur spina.* Et alibi: *tribulationem inveni; & nomen Domini invocavi.* Prosperitas nimia Salomonem idololatram reddidit; sed, quæ ejus fuit infelicitas, felix semper fuit: idcirco non factus est poenitens, Quando salutem tuam neglexisti, Dei tui oblitus? an non hoc contigit in delicijs, & prosperitate? quando de tuo ad Deum reditu cogitasti? nunquid in calamitate?

Psal. 31. 4.

Psal. 114. 4.

II. Deus nunquam melius suum in nos amorem testatur, quàm ubi nobis æru-

D

mnas

October.

mnas submittit, quòd eæ nobis media præbeant salutem nostram operandi : ut salutem nostræ studeamus, oportet peccata, quæ admisimus, expiare, & ab ijs, quæ perpetrare possumus, nobis cavere. Hæc duo commoda calamitas affert. Necessum est, ut peccatum puniatur, vel à Deo vindice, vel ab homine pœnitente. Si Deus ejus puniendi curam nobis committeret, vel è nimia indulgentia nobis parceremus, vel imprudente ardore modum excederemus : sed prævertenda duo hæc incommoda ; Deus, qui novit, quid ferre possimus, ærumnas nobis immittit peccatis, & necessitatibus, & viribus nostris congruas. Plus non requiritur, quàm ut ijs nos submittamus : atque hoc ipse contentus est. Quid faciliùs juxtà, ac tutius ? sed & in posterum peccata vitare oportet, & ad hoc calamitates magno nobis subsidio sunt. Bonis nostris fuisset abus ; Deus ea nobis adimit ; immoderatum erga creaturas affectum habuisset ; iis nos Deus privat. Sanitate nostra malè usi fuisset ; Deus nobis immittit morbos, qui eam nobis eripiant. Quot peccata hac agendi ratione non impedit ? quantopere non obligamur ita nos gerere, ut eum offendere nequeamus ? Misericors es, Domine.

mine, dicebat S. Augustinus, cum hoc mo-
do nos affligis: atque hoc considerato ille,
cuj difficile accidat tibi se submittere, me-
retur, ut eum non affligas.

October.

III. Deus amorem in nos suum nun-
quam magis demonstrat, quam dum ca-
lamitates nobis immittit: istæ enim veluti
prædestinationis nostræ signa, & pignora
salutem nostram in tuto collocant: Quos *Rom. 8. 17.*
prædestinavit conformes fieri imaginis filij sui.
Et quid nos adeo cum Christo Cruci affixo
conformes reddit, ut ærumnæ? imò idem
Apostolus ait: Si cum ipso patimur, & con-
glorificabimur. Si nunc cum ipso Crucem *2. Tim. 2. 12.*
sustinebimus, & conregnabimus. Idipsum
nobis Christus pollicetur, cum ait: Beati, *Matth. 5.*
qui lugent, quoniam ipsi in cælo consolabuntur.
Beati, qui persecutionem patiuntur propter ju-
sticiam, quoniam ipsorum est Regnum Cælorum.
Hujus ipsi securi sunt. Poterātne Chri-
stus clariùs nobis testari, calamitates esse
prædestinationis nostræ pignora, easque
perfectam nobis salutis nostræ certitudi-
nem polliceri? Qui hoc non credit, fi-
delitatem Dei in dubium vocat. Si verò
Dei fidelitatem in dubium vocamus, pro-
fectò ethnici sumus.

*Iudicium nunc fer de zelo, quem habes, sa-
lutis tuæ ex amore, quo calamitates amplecte-*

D 2

ris

October,

ris ; cùm hæc media tibi suppeditent salutem tuam
vacandi, eamque ad felicem exitum perducendi.

Sitamen comparimur, & conregnabi-
mus. Rom. 8. 17.

Hæc est via vitæ, tribulatio præsens,
via gloriæ, via regni. Bern.

DIES XV.

Meliùs nunquam nostrum in
Deum amorem testamur, quàm si
calamitates cum gaudio am-
plectimur.

I.

SI Deum propterea amamus, quia nobis
benefacit, amor noster proprii commo-
di spirat cupiditatem; ac proinde timendum,
ne tunc magis, vel certè non minùs divina
beneficia, quàm Deum ipsum amemus.
Verùm, si tunc Deum amamus, cùm du-
riùs nos tractat, cùm nos affligit, planè
ostendimus, ipsum à nobis amari. Si bo-
norum nostrorum participes reddimus eos,
quos amamus, ostendimus, nos eos præ-
ferre bonis nostris, quibus nos ipsorum
gratiâ privamus. Sed, ubi ipsorum gra-
tiâ libenter mala toleramus, monstramus,
eos à nobis sincerè amari, idcirco, quod

il-